

Седмий сонетъ.

Равенство въ тлѣнието.

Odi profanum vulgus!

Нощесъ, — туй фантазиране въ сѣня е позволено, —
Сънувахъ, че съмъ билъ умрѣлъ и че съмъ билъ заровенъ;
И дърнето ми жилище, богато украсено,
Гробъ сѣкашъ че не бѣше, — а единъ салонъ гробовенъ.

При мене близо нѣкакъвъ хамалинъ бѣ погребенъ, —
Съ вонещи дрипели обвитъ... И силно отвращенъ
Почувствахъ... Съсѣдството на тозъ плебеецъ дребенъ,
На тозъ смрадивъ голтакъ, за менъ бѣ грозно униженъ!

„Хж скоро! викнѣхъ гнѣвно азъ, отъ тукъ да се прѣждосвашъ!..
„Узнай че азъ съмъ голѣмецъ, мжжъ именитъ!... Какъ смѣшъ,
„О окаянный, гдѣто гниѣ азъ и ти да тлѣшъ?“ ...

Хамалинътъ отвѣрнѣ: — „Не! Напрасно се ядосвашъ!
„Ти, — азъ, — сѣ мърша!... Червея отъ мойто окаянство
„Не се гнуси, — но не щади и твойто голѣманство!“ ...